

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeo, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Quod eius fuerit de perfectione iudicium. Cap. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

sed nobis utique in tam recenti memoria mentiendi causa non est.

Quod eius fuerit de perfectione iudicium.
Cap. II.

A C licet precationi usque ad eodeditus esset, tamen eo studio, se vel à publica re administranda, vel à caritatis cæterarumque virtutum officiis minime patiebatur abduci. & quamquam certum unicuique spatium temporis quotidie necessarium esse dicebat ad se colligendum, viresque diuinitus impetrandas; tamen eos non ita laudabat, qui dulcedine solitudinis, & diuinæ familiaritatis illecti, in arenâ descendere, & sua primum vitia euellere, deinde etiam proximos adiuuare negligenter. quinimmo, pluribus doctus experimentis, aiebat, qui minus in eo genere sibi temperant, eorum plerisque (nisi periti cuiuspiam ductum sequantur, vel præcipuo Dei fulciantur auxilio) partim dæmonum illusionibus obnoxios esse, partim etiam cõtumaces, & sibi placentes, & in sua sententia mire obstinatos ac peruicaces euadere: qua

peste

peste nulla propemodū esset hominū
cœtibus capitalior. itaq; suorū ille pro-
fectū, non tam ex continuata precatio-
ne, vel diu: urno secessu, quàm e solide
virtutis officijs, ac præsertim ex māsue-
tudine atq; animi æquitate spectabat.
Cum è familiaribus nescio quis, fratrem
præstanti religione collaudans, ad I-
gnatium cum admiratione dixisset: En
hominem iugiter precationi vacantē:
immo vero, mutata voce, en, inquit I-
gnatius, hominem sibimet acriter im-
perantem. Alium quempiam, quod
stomachosior esset natura, & subinde
in amara verba prorumperet, sese fra-
trum consuetudini alieno tēpore sub-
trahentem, Ignatius blande compel-
lans: *Quin te, inquit, statutis horis in
fratrum consuetudinem das? cum ille
iracundiam naturæ, bilemque præten-
deret; Næ tu vehementer erras, ait Igna-
tius: etenim hæc & huiusmodi vitia,
non fugiendo, sed resistendo vincun-
tur. Deniq; licet piæ precationis laude
præcelleret ipse, vt dictū est, semper ta-
men spiritum, quē vocant mortificati-
onis, spiritui speculationis antetulit.*
nam

nam ut in eloquentiae studio, cum & ars, & usus ipse sit necessarius, longe plus tamen à sapientibus viris vsui quàm præceptioni tribuitur; sic in parandis virtutibus cum & commentatio, & actio requirantur; multo plus tamen agendo & pugnando, quàm speculando vel cogitando proficitur.

De caritate ipsius in Deum.

Cap. III.

Caritate in Deum fuit, quanta par est cum esse, qui ipsius Dei gratia rebus humanis nuntium sponte remisit. neque solus etenim Dominum amabat, ut præ illo reliqua omnia nihili duceret, quæ virtutis huiusce præcipua est pars; verum inerat in amore voluptas mira: prorsus ut quantislibet pressus curis, ac molestiis fatigatus, in vnius Dei recordatione, & quasi amplexu, per summam delectationem acquiesceret. Christum vero Dominum ac liberatorem videndi sicuti est, tanta flagrabat cupiditate, ut eam ipsam obrem solui corporis vinculis vehementius in dies optaret. Itaque si quando gra-